Lova zpívá pro Majken

Maminka a tatínek

Tato knížka patří:

_____

Vítejte v této ukázkové knížce! Je vytvořená přesně tak, jako bude vytvořená ta vaše – z fotografií a voleb, které vidíte vedle, a ukazuje, jak může vypadat příběh ze Ságy pro vás. Listujte, čtěte a představujte si své dítě jako hrdinu jeho vlastní pohádky.

Je večer před svátkem svaté Lucie. Zítra půjde Lova první v domácím luciovém průvodu s korunkou se světýlky na hlavě. Teď stojí na koberci v obýváku v bílých šatech a s červenou stuhou. Před ní sedí Majken na svém žlutém polštářku. Poslouchá jen kočka.

Lova se nadechne. Písničku umí. Přesto z ní vyjde hlas jen jako maličké, maličké zašeptání. „Zpívám pro Majken“, pomyslí si. U jejích nohou se ze světelné korunky třpytí dlouhá stříbrná nit. Majken sebou cukne vousky.

Lova si nasadí korunku se světýlky na hlavu. Pět malých elektrických světýlek se rozsvítí jemným svitem. Na okraji se zachytilo stříbrné vlákno a Lova se ho snaží odšťourat.

Majken vidí, jak se vlákno chvěje. Poblikává. Pohupuje se skoro jako myší ocásek. Lova zkusí první řádek znovu, ještě tišeji než předtím. „Zpívám pro Majken“, pomyslí si. Vtom vyletí proužkovaná tlapka. A v příští chvíli to udělá šup!

Majken chytila třpytivou nit. Korunka se za ní táhne přes celý koberec. Kočka se žene tak rychle, že pět malých světýlek poskakuje a bliká.

„Moje korunka!“ zavolá Lova. Rozběhne se za ní. Majken zahne do ložnice a zmizí pod postelí. Lova se zastaví ve dveřích. Možná Majken utekla, aby nemusela poslouchat tu maličkou písničku? Pod postelí svítí dvě zelené oči. A ještě dál poblikává pět malých světýlek.

Pod postelí to voní prachem, dřevěnými kostkami a ztracenou ponožkou. Lova si lehne na břicho a natáhne dovnitř ruku. „Majken, pojď sem. To přece není žádná kočičí čepice.“

Majken ťuká do stříbrného vlákna. Tlap. Tlap. Tlap. Pak s korunkou couvne ještě dál. Lova slyší zašustění, vidí mizet ocásek a zamumlá: „Zpívám pro Majken.“ Chtěla by zavolat. Ale neudělá to. Ještě ne.

Najednou Majken vyletí zpod postele a vyskočí na knihovnu. Dopadne přímo mezi obrázkové knížky a pletený košík.

„Jen ne na knihovnu!“ řekne Lova. Přinese si malou stoličku a vyleze na ni. Korunka sedí Majken nakřivo přes ouška. Kočka znovu chytá třpytivou nit, tlap-tlap-tlap, jako by měla moc důležitý úkol. Lova už málem dosáhne. Vtom Majken seskočí na druhé straně a rozběhne se ke skříni.

Ve skříni je cítit vlna, pláštěnka do deště a Lovina čepice s bambulí. Majken sedí nahoře na šálách. Korunka jí sjela na ramena a třpytivá nit je dokonalá hračka.

„Teď jsem na řadě já, abych měla korunku“, řekne Lova. Opatrně se honí mezi ramínky. Majken proklouzne mezi jejíma nohama. Aniž by si to uvědomila, Lova zpívá: „Majken, Majken, vyjdi ven!“ Hlas se odráží mezi zimním oblečením. Kočka se na okamžik zastaví, ale jen na jediné mrknutí. Pak vyskočí ven do předsíně.

Vchodové dveře jsou pootevřené. Venku leží malý schůdek bílý čerstvým sněhem. Majken vyskočí ven se třpytivou nití i korunkou.

„Počkej!“ řekne Lova. Tatínek stojí hned u dveří, zatímco si Lova rychle nazouvá malé holínky. Potom vyjde jen na nejvyšší schod. Tam sedí Majken s ocáskem omotaným kolem tlapek. Lova zazpívá nahlas do studeného vzduchu: „Majken, počkej na mě!“

Pak je najednou úplné ticho. Majken zůstane sedět uprostřed schodů. Ouška má nastražená dopředu. Korunka leží vedle ní ve sněhu.

Lova stojí s otevřenou pusou. Zpívala nahlas. Opravdu nahlas. Zkusí ještě jeden řádek, tentokrát pomalu. Majken ani nemrkne. Poslouchá. Lova zvedne korunku ze sněhu a pevně ji přitiskne k bříšku. Potom začne zpívat celou cestu zpátky dovnitř.

Doma Lova utře z korunky sněhové vločky kuchyňskou utěrkou. Opatrně sundá třpytivou nit. Majken sedí vedle židle a dívá se, aniž by pohnula jedinou tlapkou.

Na stole voní teplé šafránové housky a kořeněné perníčky. Lova si vezme housku a podívá se na kočku. „Až mi zítra začne poletovat bříško“, zašeptá, „budu zpívat pro Majken. Nejdřív uvnitř v hlavě.“ Majken pomalu mrkne.

V luciové ráno jsou okna tmavomodrá, i když ráno už brzy přijde. Lova si přetáhne bílé šaty přes hlavu a uváže červenou stuhu. Pak si nasadí korunku na místo. Pět malých světýlek se rozsvítí.

Majken sedí na lavici v předsíni a sleduje každý pohyb. Lova necvičí pusou. Jen si klidně a pomalu myslí ta slova: Zpívám pro Majken. V kuchyni už jsou připravené šafránové housky. Tam čeká luciový průvod.

Dům je tichý, skoro jako by poslouchaly i podlaha a dveře. Lova prochází předsíní. Malá světýlka v korunce jí svítí před cestou. Z kuchyně přichází vůně teplé kávy, šafránu a perníčků.

U dveří by Loviny nohy nejraději zůstaly stát. Vzpomene si na dvě zelené oči pod postelí. Vzpomene si na tlapku na knihovně, na šály ve skříni i na sníh na schodech. Zpívám pro Majken, řekne si potichu v duchu. Pak vejde dovnitř.

Lova otevře pusu. Nejdřív přijde jeden tón. Pak další. A potom přijdou slova, jasná a hřejivá, a naplní kuchyň až k oknu.

Majken sedí na okenním parapetu. Teď nemá v tlapkách žádnou třpytivou nit. Jen ouška nastražená dopředu a oči upřené na Lovu. Venku se sníh slabounce třpytí. Uvnitř voní šafránová houska a pět malých světýlek září nad Lovinými vlasy. Písnička pokračuje, řádek za řádkem.

Když poslední tón ještě visí ve vzduchu, na malou chvíli nastane ticho. Lova se podívá k oknu. Majken nakloní hlavu na stranu, úplně jako na zasněžených schodech.

Lova se usměje na své úplně nejlepší publikum. „Ještě jednou?“ Majken zvedne tlapku a jemně ťukne do okenní tabulky. Pět malých světýlek korunky se vedle nich třpytí ve skle okna.

Lova zpívá pro Majken

Lova má jít první v domácím luciovém průvodu, ale její zpěv je jen šepot. Když Majken uteče s korunkou se světýlky, Lova najde písničku, která ji dokáže provést z ložnice až k mrazivému oknu.

cs-cz.sagatilldig.se